

בלקט הקטעים למדור „בעתונות הצבאית“ שבחוברת זו הודגשו במיוחד נושאים ועניינים הקרובים למעשה הצבאי שלנו בימים אלה, ואם גם היה הצורך לשם כך להעלותם מחוברות „ישנות“ של עתונות צבאית — בעיקר משנות המלחמה 1943—1945 — שה„ישן“ בהן אקטואלי ושימושי בשבילנו כיום הזה.

אימון

אילו ניתן לי לאמן מחדש את פלוגתי...

לאנשי שעליהם לחפור שוחות־שועל וחפירות־אפים שעה שיכנסו לקרב. תחת זאת הייתי דואג לכך שיחפ־רום בכל תרגיל ותמרון, ולא הייתי מסתפק בסימונו בלבד של המקום בו היו חופרים אותם אילו היו התימרונים — הקרב עצמו.

לא הייתי מסתפק באזהרה כללית מפני מוקשים ופח־יוקש. הייתי מתקין מוקשים ופח־יוקש לתכלית האימונים, כשכמות חומר הנפץ שבהם מוקטנת והתפוצצותם אין בה כדי להזיק, אך היא מרעישת כהוגן.

לא הייתי אומר להם, כי על פצוץ לקחת שתי טבלאות סולפאנילאמיד כל חמש דקות. הייתי דואג לכך שבמהלך התימרונים תמצא, לגבי כל אדם ואדם, הזדמנות לצינו כ„נפגע“ — וכי בלוע יבלע או, בפועל, גלולות „סולפאני־לאמיד“ מדומות (אפשר לעשותן מתרכובת: גומי־לעיסה, בטנים, פרורי לחם וכיו״ב).

כן היתה פלוגתי יורה בתקופת אימוניה ככל שתאפ־שרנה ההקצבות בתחמושת והיתה עושה זאת במטווחי קרב.

הייתי מרבה, ככל האפשר, בתרגילים טקטיים של כיתה, מחלקה ופלוגה, ובכל הזדמנות שהיתה מזדמנת לי הייתי עורך ליחידות־משנה. אלה תימרונים יחד עם — ונגד — יחידות ושירותים אחרים. כי נוכחתי לדעת שחיל־הרגלים מחויב לדעת יכולתה של הארטילריה — מהי; הטנקים — את יכולת יחידות מהנדס־הקרב ויח־דות משמיד־הטנקים; וחילות־האוויר את יכולתם של גייסות־הקרקע. בזמן תרגילים כאלה הייתי דואג להבטיח שכל אדם, ואפילו עד האחרון שבטוראים, ידע את המצב ותנוחת הכוחות ואת חלקו שלו במלוי המשימה.

אח־כ הייתי בוחן את יומתו ע״י שינוי הפקודות, וגורם למצבי אנדרלמוסיה, ומבצע התקפות בלתי־צפויות, — כי כך הם פני הדברים בקרב. האדם הראשון שישאל „למה“ — במקום שיברר לעצמו „כיצד“ בדעתו להוציא

רבים הם מפקדי הפלוגות בצבא־ההגנה לישראל, אשר היתה להם ההזדמנות להרהר, תוך קרב, או תוך הפוגה, בחדשי מאי—יולי ש. ז, בנושא זה: „כיצד הייתי מאמן ומכשיר את פלוגתי, אילו נתנה לי האפשרות לחזור ולעשות דבר זה מראשיתו?“. כמעט ומפתיע הדבר, עד כמה מקבילות המחשבות וההצעות השימושיות השונות שברשימתו של מפקד־הפלוגה אמריקאי לאלו אשר נתעררו במסיבות דומות, בהרבה או במעט, — בקרב חבר המפקדים שלנו, משהתנסו בקרב נגד צבאות סדירים.

בדרך כלל חושב האדם בעת הקרב על דברים רבים ושונים, אך המחשבה המתמידה ביותר במוחי שלי היתה: כיצד הייתי מאמן את פלוגתי — אילו יכולתי לחזור ולאמנה לאור נסיון־הקרב שקניתי לעצמי.

קישוח גופני ומסיכולוגי כאחד.

הייתי עושה את אנשי קישחים יותר, היות ואדם עושה, כשהוא מצוי תחת אש, בדרך כלל, את אותם הדברים שביצע למעשה בתקופת האימונים — ורק מעט מאוד ממה שרק הוסבר לו שיש לעשות — הרי שהייתי משתמש כמעט בשלימות בדרך של הוראה עלידי עשיה בפועל.

ראיתי אנשי חיל־רגלים כשהם נפוצים ובורחים תחת לחץ התקפת שריון, והתוצאה: הם נורו או נדרסו למות. לאנשים אלה, נאמר אמנם בשעתו, ששוחות־שועל עמר קות הן הן ההגנה הטובה ביותר בפני שריון, אבל שאון הטנקים בתנועתם, ומראיהם, גרמו לכך שהבורחים יגיבו בדרך מכנית־אבטומטית ולא על דרך השיקול השכלי. אילו היו טנקים או רכב. זחלי אחר עוברים מעליהם כשהם רבוצים בשוחות־השועל שלהם, בזמן אימוניהם — כפי שהדבר נעשה עתה — היו לומדים לבטוח בשוחות־השועל שלהם ואף נשארים בהן עד עבור הטנקים.

ביודעי את אשר אני יודע עתה, לא הייתי אומר

לפועל פקודה — יינוף (השאלה איננה „למה“ אלא „לע-
שות או למות“ ולעשות מהר).

אכן, זאת היא חולשתו הגדולה ביותר של צבא אורחי
כצבאנו: אנשים שואלים „למה“ בעיצומו של הקרב.
את האימונים הייתי עורך כמעט בשלימותם על פני
„שטחים טקטיים“ (דהיינו — בנוף ובתנאים המאפשרים
תנועות בדומה לאלה שבמצבי-קרב). את השיעורים
בחדרי-ההרצאות הייתי מקצץ עד למינימום. כל זמן
שיוקדש לבעיות „החקר“ בחזית, כשהדגש הוא על
סיורים וקריאת מפה — לא יהא רב מדי. זהו נושא בעל
חשיבות חיונית.

את מתן התסגולת-הגופנית הייתי משלב אל תוך
מצבים וצרכים טקטיים — כולל התקפות מהאוויר, התקפות
לילה, התקפות מהאגפים, והתקפות גזים.

את הקצאת כוח האדם בפלוגה לתפקידי שמשות,
משרד וכו', הייתי מקצץ עד למינימום. טוב מדי שמור
בזכרוני מקרה בקרב, כאשר הטלתי על אדם אחד לבצע
משימה עם בזווה — וזאת רק כדי שיאמר: „אבל, אדוני,
איני יודע כיצד לירות בה: טאטאתי את מגרש-האימונים
ביום שיצאנו למטווח“.

רבות הייתי נזכר באותן שעות האימונים המרובות
שנחבזו בשל מוגזאיר רע, או בגלל איזה שינוי שחל
ברגע האחרון ומנע, למשל, את השימוש בכלי-הרכב של
הפלוגה. התוצאה היתה, כרגיל, תקופה תפלה-במקצת של
טיפול בציד וניקיון, הרצאות על עזרה ראשונה, נימוסי-
צבא, משמעת — אותם נושאים „לעוסיים“ שכבר דשו
בהם עתים כה רבות. כיום יודע אני שהייתי מכין מראש,
לקראת מקרים כאלה, סדרת קורסים מפורטים עד תום —
על קריאת מפה, „חקר“ בחזית, וזיהוי אווירונים, פירוקם,
הרכבתם והפעלתם של כלי-הנשק העיקריים שלנו — אותם
הנושאים שערכם רב ביותר, ושניתן ללמדם ביעילות
בחדרי-ההרצאות.

תכנית-אימונים מסוג זה היתה מצריכה את עבודתה
של קבוצת צעירי-קצינים רבי מרץ; אולם, לצערנו,
חסרים רבים ממפקדי המחלקות שלנו את הייומה „בו

במקום“. הם לא למדו להכשיר עצמם למצבים הבלתי-

צפויים שאין-לשערם מראש.

מקרי „נפקד“ (העדרות ללא רשות) פרצו פרצות
בפלוגת משך תקופת האימונים שלנו. אני ומפקדי המח-
לקות שלי הטפנו ללא לאות להיגיינה מינית ועל הסעיף
ה-61 של תקנון-המלחמה המפרש את הפשע של העדרות
מן השורות; אך האנשים הוסיפו להעדר ללא רשות
(ב„האריכם“ בעצמם, את חופשותיהם).

הרחבתי את תכנית האימונים, לסבילות-גופנית —
והגדלתי את יום-העבודה. ערכנו מסעות ארוכים, תימ-
רונג-לילה, תירגולים בכידון, הקימונו מסלול למרוץ
מכשולים והשתמשנו בו, התוצאה היתה מפתיעה: —
האנשים רטנו, אך הדברים נתחבבו עליהם, ולאחר יום
מיגע של אימון קשה פחתה תשוקתם לצאת העירה. כן
לא הוסיפו לשכב סרוחים על דרגשיהם ולהתגעגע הביתה;
אף לא הזינו עיניהם בחבורות המגרות את היצר, וכן לא
הוסיפו ללגום כוסות בירה יתרות. עייפים ומיועזים מדי
היו האנשים בערב משיוכלו לעשות דבר אחר מאשר
„לחטוף נומה“.

קציני-הסעד והסתדרויות אורחיות שונות עושים
רבות לשיפור רוח גייסותנו, אולם בשדה-הקרב משהתקפת
רוח החייל בבטחונו בעצמו, במפקדיו ובכלי-הנשק, —
ובטחון זה ניתן להקנות לו רק באמצעות האימון.

כמה מאנשינו לא נמצאו מתאימים זה הצורך מבחינה
גופנית, אחרים מהם אין מנהגם עמם לחפור להם חפירות
אלא אם כן נצטוו במיוחד לחפור, או אם נודמן להם
קודם לכן להקביל פני מטוס צלילה גרמני באין להם
חפירות-אפים לפחות. יש בהם שאינם מתחפרים ואינם
מסווים את כלי-רכבם, אלא משניתנת להם במישרין פקודה
על כך. הם מתאוננים על שירותי-זקופות ועל תורנות
בעבודות מחנה, ומבקשים „הפסקה“ כל חמש דקות,
ואח"כ — משמגיע המבחן הסופי לכוח-סבילות — אין
בכוחם לעמוד בו; ומפקד הפלוגה — הוא האיש
שעליו להתגבר על חולשה זו בתקופת האימון
הראשוני של חייליו.

חינוך יזמת המ"כים באימון המחלקה

עליה משימת כיבוש מטרה מסויימת שתבוצע בפקודו
העצמאי של מפקד הכיתה. כיתה אחרת — „אויבת“ —
נשלחת בדרך אחרת — מבלי שהכיתה הקודמת תדע על
כך — ולה ניתנו הוראות דומות, לגבי אותה מטרה עצמה.
נתיבי-התנועה של הכיתות נפגשים סמוך למטרה.

ההחלטות בדבר המבנים בהם תנוע ותפעל הכיתה
לביצוע המשימה שהוטלה עליה, נתונות בידי מפקדי-
הכיתות. מחמת הממדים הקטנים של תרגילים אלה יכולים

בערך עם תום פרק האימון הבסיסי מתחיל מפקד
המחלקה להכיר שמפקדי כיתותיו חסרים בטחון-עצמי
ויכולת פיקוח על אנשיהם. אותה שעה מתגלה למפקד
המחלקה בעל העין הצופיה, שאין אנשי מבינים את
אותן הלכות טקטיות פשוטות שהיה עליהם להבינן.
התרופה לכך היא בידי מפקד המחלקה: אם ישכיל
לערוך תרגילים טקטיים, בהם תתרגלנה כיתותיו זו כנגד
זו, מפקד המחלקה שולח כיתה בנתיב-תנועה ומטיל

הטוראים שבכיתות לראות בבהירות רבה יותר על שום מה נעשים הדברים כפי שהם נעשים. מפקד המחלקה משמש כ"שופט" ומפסיק את המגע בין הצדדים לפי הצורך. מדי עשיית הססקה במגע — נערך ניתוח-ביקורת קצר של המצב בכללו, במקום בו ארע שלב התרגיל העומד לניתוח. יתרון נוסף לתרגילים הנערכים בממדים קטנים כאלה הוא שכל טוראי יכול לקחת חלק בשיחת הניתוח. הדגש שבתרגילים אלה הוא בכך שכל ההחלטות הנוגעות לביצוע המשימה מתקבלות באורח עצמאי ע"י מפקד-הכיתה.

לאחר שנערכו כמה תרגילים כאלה, תתעורר רוח של-התחרות באנשים, ואז יטיבו לחשוב ולהבין את בעיות

מקטיקה ונשק

מלקח השיתוף בין מרגמות לרגלים

להלן כמה עובדות ועצות מניינו של קצין מרגמות (לויט. ד. ט. לויט) בגדוד רגלים אמריקאי (שהובאו במאמר ב"ירחון הרגלים", מרס 1945). טיפוחו: "פלוגות הרובאים שלכם ראויות לכל סיוע שיש ביכולת מחלקת-המרגמות הכבדה לתת להם. יתן להם אפוא."

מחלקת המרגמות הכבדה, בה מדובר ברשימה זו, מכילה מרגמות 81 מ"מ — המקבילות בצבא האמריקאי למרגמות בנות 3" או 76 מ"מ שבצבא הבריטי, אם כי נבדלות מהן בכמה נחונים טכניים.

נצל את טווח המרגמות

כמפקד מחלקת מרגמות 81 מ"מ תמלא את משימתך בקרב, אם תזכור כיצד להשתמש בטווח של הכלי הנתון בידך. פלוגות הרובאים אין ביכולתן להתחפר ולהתקדם בעת ובעונה אחת. אך אם ברצונך שמר-גמותיך תהיינה מוכנות להטיל את מטענן מעל לראשי הרגלים במשך כל זמן ההתקפה, ולא רק ברגעי ההתחלה שלה, הרי חייב אתה להתחפר, כדי להגן על המרגמה ולאפשר לה להמשיך ולירות בהתמדה. זכור: מחלקתך עשויה להיות 60 אחוז מעצמת האש של גדודך! משהבטחת, כנ"ל, את מרגמותיך, תוכל לירות, בכל התנאים, רגעים רבים לפני שהאויב יסוג מעבר לטווח כליך — המגיע ל-3000 מטר בקירוב. זהו טווח כליך — השתמש בו. למדנו שצופה הרץ קדימה עם סליל הכבל והטלפון, צופה — ומכוון את האש ימינה או שמאלה. יפה; ביום הראשון שהנחנו את הכבל, עקר אותו גיפ ממקומו, ושדרת רובאים גררה אותו על פני השדה, ומעל לכל: נמצא כי לעמדת התצפית עצמה, שבחזית, מול גדרות חיות, לא היה כל שדה-תצפית. משנשארונו, אפוא, "בלי עינים", התאמצנו למלא את משימתנו במשך שני ימים תמימים,

הכיתה-בקרב ואת תפקידו של כל אחד מהם בכיתה. והם יתקדמו מהר יותר באימוניהם. מבחר התרגילים שאפשר להכניס ולערכם כנ"ל כמעט ואין להם גבול. ומאחר שהמגע בין הכיתות מבוצע בשטחים מצומצמים, אין צורך בשטחי אימון נרחבים.

אין ברעיון מעין זה חידוש יסודי, ואין ביצועו כרוך בקשיים מיוחדים. אין ספק שמפקד-מחלקות רבים כבר השתמשו בו לטיפול סגולות היומה וההתמצאות הרצויות כל כך אצל מפקדי כיתותיהם.

אחד לויטננט

(מתוך מכתבי קצינים, "בירחון הרגלים" של צבא ארה"ב על נסיונם בשנות מלחה"ע).

בתפסנו עמדה 75 יארד מאחורי פלוגה ב'. כדאי לציין כי אמנם ידענו כבר היכן היו הגרמנים, והיכן גייסותינו אנו. אך החשב מישחו אצלנו להשתמש במפה כדי לכוון את האש לפיה? אפשר שאמרו להם, עוד בהיותם בארה"ב, ש"לא יהיה זמן לכך בעת הקרב", ולא היא. יריה שכוננה בדיוק תשיג פגיעות אף במטרות של "חוד-מחט", אם סומנו במדויק בהתאם למפה. אלא שנדרש לכך קורס אינטנסיבי קצר באיתור מטרות ובקריאת מפות.

לכשיצאנו מן השיחים שוב היתה לנו תצפית. אך הצרה שבשימוש בכבל נשארה כשהיתה — הוא מוצא מפעולה מהר מדי; הן פעולת גייסות ידידותיים והן פעולת אויב משבשים את הקשר שבאמצעות הכבל. ואלו ע"י קשר אלוט — האונה לרשת האלוט של הבטליון — יכולה עמדת-הפיקוד של מחלקת המרגמות לדעת את התקדמותה של כל פלוגת רובאים ואת משאלותיהן לאש-מרגמות מסייעת. (אף כי, לאמתו של דבר, מעולם לא ביקשנו לעשות כזאת במידת המגיע להם ובמלוא האפשרות מצ' דנו). מעמדת הפיקוד, כשברשותך מפה, עפרון, מחסה-מגן, מרגמה ותחמושת, — יכול אתה להטיל אש ופלדה אל שהליכתו עם יחידות הרובאים תהיה ברירה שניה ולא לפני יחידות הרובאים. צופה המצויד במכשיר אלוט (נאמר, מכשיר SCR-300 האמריקאי), שהוצב במקום ממנו הוא יכול לראות את ההתקדמות, או הנע עם יחידות הרובאים — יכול לעשות מלאכה הראויה להתכבד (אלא ברירה ראשונה; האיש הנצופה ולא רובאי; חשוב שיוכל להשתמש באנטנה הארוכה שלו ולצפות, בלי שיאלץ לבקש לעצמו מחסה ומסתור מפני אש הנשק הקל). שיטת האלוט תקנה לך — כפי שהקנתה לנו בשעת הקרב — דרכי קשר שאפשר לסמוך עליהן. אמנם,

במצבים סטטיים משתמשים אנו בטלפון-רדו (כדי להימנע מהאזנה מתמדת למכשיר האלחוט), ומשניתק הכבל הטלפוני פונים אנו לאלחוט.

כדי למנוע הכבדת יתר על גליהאלחוט בו פועל הבטליון שעה שצופי האש שלנו מוסרים את הוראותיהם לתיוקן אש המרגמות, עוברים אנו לגל אחר, שהוקצה לנו קודם לכן, ומניחים לפלוגות הרובאות להתקשר עמנו דרכו — וזאת עד שאנו חוזרים לרשת הקשר של הבטליון. ספרי הלימוד וההדרכה מדברים על כרטיסי-טנחיים, ואמנם משתמשים אנו בהם, ומוסרים אותם ליחידה אחרת כשהיא מקבלת מידינו את עמדותינו; אכן, לעתים קרובות מדי החלפנו אנו יחידות-מרגמות בעמדותיהן והרושם שקיבלנו היה שבמקום להיערך כראוי לפעולה, שעה שאין הגרמני מטיל בהן מאשו, הן חנו להן חניית-שאננים. ויחידה אחת שהתה בעמדתה במשך 20 יום — והיא סימנה רק מטרות מעטות וכלליות ביותר, ולא ערכה תוכנית סופית לאש הבטחה, וכיוון שהקרקע היתה רווית מים, והנוזל הכסתנן הזה היה ממלא את עמדות המרגמות, לא הוחפרו כלי היריה שלהם אל הקרקע פנימה, והיו פגיעים לכל פגז-רסק. משבאנו למקום, הרי במשך יום אחד בלבד כבר היו כל עמדות המרגמות שלנו בצורות בשקיהול ומכוסות ככל האפשר בקורות עץ ועפר, ופגיעה ישירה ע"י פגז-מרגמה גרמני על גג כזה נסתיימה בפגיעה קלה בלבד בשני רגמים. האם לא כדאי היה המאמץ?

אותה שעה גם למדנו לחפור חפירות מתאימות לתחמושתנו לאחר שחמשה פגזי-רסק שלנו — מנגנוני-ההפעלה

שלהם נעקרו מעליהם ע"י פגיעה גרמנית — ולאחר שרסיס שרפנל אויב פרץ פגז פוספור לבן, שהחל עולה בעשן. (הרי לך דרך נאה לגלות לאויב את עמדתך אתה!). מעשה מהיר ומעט בוך חנקו את העשן בעודו באבו. בזמן האחרון היתה תשובתנו להתקפות-הנגד, שהן חלק מאיסטרטגית-ההגנה הגרמנית, זאת: — אש מרגמות רבה ככל האפשר, כדי לשבר את התקפתם לפני שתפגע בשטח שנכבש על ידינו. בעודנו עוסקים בהתבססות בו, דבר זה מצריך אש-לילה. ולכן דרושים: סיגרה, או פנס-כיס מחופה מעל הכוונת, עמדת פיקוד במקום בו אפשר להשתמש באור למען חישוב תכניות-אש ושינויים בהן, ועמדות מרגמות שנבחרו היטב.

ועוד זאת יש לזכור: שרידי אבקי-השריפה המשמש כוח דחף לפגז, יסמנו את קו תעופת הפגז ויגלו את עמדתך. מצאנו לבסוף כי הטובה שבעמדות היא זו שמאחורי בנין הכפר. אמנם הכפרים מושכים אליהם אש ארטילריה ומרגמות יותר מן השדות הפתוחים, אך מציאתו של מרתף שאפשר להתחבא בו אינה נופלת משוחתשועל רטובה, ובהורף יכולים אנשי המחלקה לשמש ליד המרגמות משמרות-משמרות, כשמשמרת הפנויה מחממת את גופה ליד אש בתוך המרתף.

השתמש בכל טווח היריה של הכלי, הגן על כליך, ואם צריך — הסבר, הסבר, וחזור והסבר לכל מפקד בבטליון את ערכן העצום של המרגמות. ירה עד שקני כליך יהיו חמים. וזכור כי את משימתך השלמת רק לאחר שסייעת להחיש את התנועה קדימה, וגם סייעת שתעלה בפחות איבדות. וראויים הם האנשים לך

זין ומכניקה

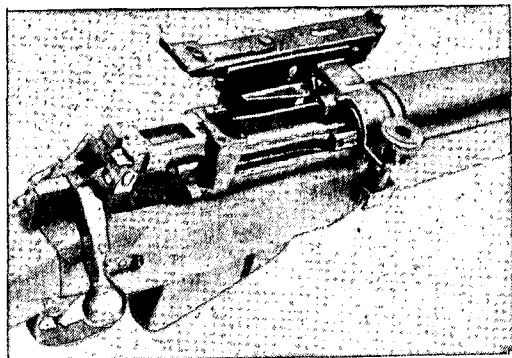
מטל-רימונים חדשה לרובה הבריטי

רובה זה, מס. 5, שוקל רק 7 ליטראות — דהיינו 2 ליטראות פחות מאשר הרובה מס. 4 — וקל יותר לשימוש. הצורך ברובה קל יותר נתברר בשנת 1943 כשהגייסות הלוחמים בגיונגל של בורמה מצאו, כי הרובה מס. 4 כבד מדי וכי קשה להביאו לכתף במהירות, ואנשי יחידות הנחתנים (חטיבתו הנודעת של וינגייט!) ביקשו דבר מה שיהיה בו בזמן יעיל כמוהו — אך נוח ממנו. על כן ביצעו „מומחי-הנשק הקל" הבריטיים תמורות בטיפוס מס. 4: הם קיצצו 6 אינצ' משקנהו, הקציעו את צדה של הקת והלבישוה כרית-כתף עשויה גומי. קיצוץ הקנה מגדיל בדרך כלל את להבת-הלוע; על כך התגברו ע"י חוסם-להבה, שהקטין את להבת הלוע של מס. 5 אפילו לעומת זו של רובה מס. 4. הטוח המכסימלי של מס. 5 הוא רק 1000 יארד, אך

ביחודשי הסיוט של מלחמת העולם השנייה הותקן בצבא הבריטי מתקן חדש להטלת רימונים, העשוי לבוא תחת „מדוכת-הרובה" הרגילה. השימוש במתקן זה מתאפיין שר ע"י הרובה הבריטי הקל החדש, מס. 5, שעליו מרכיבים אותו. מבנהו דומה מאד למבנה מטל-הרימונים הנהוגה בצבא ארה"ב. (ראה „מערכות" מ"ח"מ"ט, בעתונות הצבאית").

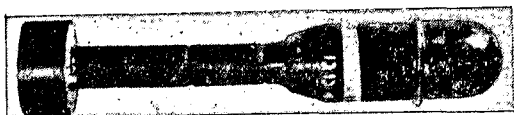
רובה חדש, קל משקל, שאפשר להשתמש בו גם כבמעין מרגמה קלה, המטילה רימונים עד טנח של למעלה מ-200 מטר — כבר היה בתהליך יצור מלא באבגוסט 1945. עת נכנעו היפאנים. זהו כלי בעל טנח קצר, לשימוש בשטחים מכוסים וסגורים (צמחיה צפופה, נוף מבותר ביותר ובתוך אורנים בנויים).

10 רימונים מן הכתף, כשהנך לובש חולצה בלבד, בלי שיבולע לך. רימון מס. 85 בעל המטען החלול יחדור, כרגיל, כדי 100 מ"מ שריון ומשקלו אחד ורבע ליטרא. הוא מכונן להתפוצצות עם המגע או ההתחככות בעצם קשה, ואין בו פין-נוצר — היות ומנגנון ההפעלה נדרך ליריה ע"י יריית-הרימון מתוך הרובה.

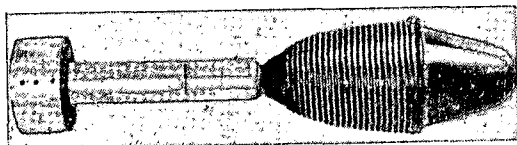

הכוונת לשימוש ברובה, כשמטלת הרימון מחוברת אליו; היא כוללת פלטימים של כוהל ואפשר להרכיבה על הרובה תוך שניות מעטות.

כן נכנסים והולכים לשימוש בצבא הבריטי רימוני רובה מסוגים חדשים נוספים: רימון דרתכליתי — להיטלה הן ביד והן ברובה, נגד-אדם; רימון-רובה לעשן: הן בשביל מסך עצמי והן בשביל סינוור ביצורי-שדה אויבים.

רימון-הרובה הא. ט. מס' 85 יכול לחדור דרך 4 אינצ'ים של שריון. אין לו פין-נוצר.

רימון-הרובה לשימוש כפול — נגד-טנק ונגד אדם הידוע בשם „רימון מס' 85, סימן 2”.

ואשם. רימון-רובה לאיתות וסימון, היורה נרות-עשן בעלי צבעים שונים, ורמוני-תאורה המאירים ברדיוס של 100 יארד. מענינת הדאגה שהושקעה בהבטחת מערכת כלי-ההנפיק לכלי-יריה רב תועלת זה.

אריות קופסת-כלי-ההנפיק החדשה לרובה מס. 5, דומה לפחית טבק — ומשקלה 2 אונקיות. חלקה התחתון עשוי שלושה תאים: למשחולת, לפלגלית ולבקבוק-שמן, ומתחת למכסה קבועות מסגרת לרשת-ההנפיק ושפופרת להחזקת מברשת-ההנפיק.

מאחר שמלחמה במזרח-הרחוק נערכת כמעט כולה בטוחים קצרים — לא היה בכך משום חסרון. פעולת הבריח והרימון של מס. 5 זהות לאלה של מס. 4.

כידון-להב עשוי פלדה, 8 אינצ'ס אורכו, בא במקום כידון-השיפור הבריטי הרגיל. המוטחים שעבדו בהתקנתו של הכידון הכירו לדעת שנוסף להריגת האויב ישתמשו בו גם כדי לפרוץ דרך סבך-שיחים, לפתוח קופסאות-פח

מטלת-רימונים כשהיא מורכבת על רובה מס' 5 — והלבשת הרימון עליה.

ולכמה שימושים אחרים שאינם כרוכים דוקא בהריגה. כידון זה — הוא כידון פיפיות.

כשמשתמשים ברובה זה כבמרגמה קלה, מחברים את המטלת לקצה הקנה, והריהי משמשת כשפוד לצואר הזנב, החלול בתוכו, של הרימון, המתלבש עליה. כוונת-המרגמה לפתוחה, ליריה בזווית גבוהה או נמוכה, ומשקלה משהו יותר מחצי הליברה; היא כוללת פלטימים ומדורות ביארדים — ומורכבת במהירות מעל הבריח בעזרת כבל מתכת ובורג מהדק. את אתנח' הכוונת האחורית מזוים לצדדים לשם „אפוס”. כרית גומי שניה נחבשת מעל הקת ובפחות מרגע הופך הרובה למטלת-רימונים.

ליריה בזווית גבוהה משענים את הקת על הקרקע. בזווית נמוכה — מן הכתף. השימוש בכדור-הדחף (HMK4) הממולא קורדיט, התפוצצותו אינה חזקה יותר מדי, הן לגבי הרובה והן לגבי היורה בו. רובה כזה יטיל רימון א. ט. מס. 85 עד 230 יארד, ויכול אתה לירות 5 עד

אנשי תגבורת ותחלופת ליחידות חיל-הרגלים

לאנשי-תחלופת. קציני-שדה (דהיינו, קצין בדרגת מיוז, לויט-קולונל או קולונל — להבדיל מקפיטנים ולויטננטים שהם קציני-פלוגה) מנוסה-קרב נתמנה כמפקד מרכז זה. המדריכים (קצינים כסמלים) היו רובם מן הפצור עים שאף זה יצאו מבית-החולים. מדריכים אלה הועברו לעתים קרובות מיחידות-אימון של אנשי-תחלופת לאחרות. ואלה מאנשי-המילואים שנמצאו מוכשרים במיוחד, שימשו כעוזרי-מדריכים. אנשי-המילואים אורגנו בקבוצות-אימון, קבוצה-קבוצה לכל בטליון-רגלים שבדיביוזיה, עם מדריכי כים, קצינים וסמלים משלה. דגש מיוחד הושם על תסגולת-פיוזית, כלי-הזין של הרגלים, סירות ופטרול, קרב-לילה, מוקשים ופחיתיוקשים, ועל הדרכים החדשות ביותר של קרב-הרגלים. כל אנשי-התחלופת חונכו הינוך יסודי במסורת „דיביוזית הרגלים הראשונה“. ולעתים קרובות סקרו, מפקד הדיביוזיה וסגנו, אותם, ואת הישגיהם.

גדוד-אימון זה נשתנה בעצמותו מ-400 עד 800 איש לערך, בהתאם לזרם המילואים. פרק האימון לכל קבוצה היה בין 14 ל-21 יום. הם נשלחו ליחידות הקדומניות בחבורות בנות 150 עד 300 איש, בלוזית שלד בנוי ממדריכי כים, סמלים וקצינים. לעולם לא נשלחו ליחידות הקרב טיפין-טיפין.

שיטה זו של טיפול באנשי-מילואים, שנתקבלה אח"כ גם בדיביוזיות אחרות, נתבססה על הצורך להוסיף ולקיים את זהותן הנפרדת של כל יחידות-הקרב, על אף אבידור-תיהן המצטברות והולכות. בלעדי כך עשוי היה לרדת לטמיון גמור הגורם ההיווני של „רוח היחידה“. סידור כזה מצריך רק מידה של מחשבה מוקדמת, כושר-המצאה ושל-בריא. שיטה זו תרמה תרומה של ממש ליעילות הקרב, לאיתנות רוחם ולבטחונם העצמי של כל אנשי התחלופת, ואין ספק שסייעה לקיום יעילות הקרב של הדיביוזיות שהנהיגה.

יש לנו יחידות בגזרות החזית השונות, אשר תקן אנשיהן אינו מלא עדיין, או אשר סבלו אבידות בקרב, ובשורותיהן נבעו פרצים. אלו ואלו זקוקות לתוספת אנשים; צריך שאנשי תגבורת אלה יוכנסו ליחידות באופן התכליתי והנכון ככל האפשר. אפשר ויש ענין מבחינה זו בקטעים הבאים מרשמיתו של המיור-גנרל טרי אלן (הלקוחה מ„ירחון חיל-הרגלים“ של צבא ארה"ב, פברואר 1944). מנסיונו בהכשרת אנשי-מילואים ותחלופת ליחידות הרגלים בצבא ארה"ב במהלך מלחמת העולם. ערך רב יש ליחס לדבריו על הצורך להימנע, בשעת ה„ארגון מחדש“ של יחידות לאחר מערכה כבדה, מפיזורן של יחידות שכבר נתנסו בנסיון קרב, — ועל ההכרח להמשיך ולקיים את מסגרתן, על הליכוד והמסורת שכבר נתגבשו בתוכם.

אבידות רבות כי תקרינה בקרב תצריכנה לעתים קרובות שינויים ביחידות-הקרב וארגוןן מחדש. אך יש לעשות כל מאמץ להמשיך ולקיים את מסגרת היחידות שנתנסו בקרב, ולו תהיינה מדולדלות כאשר תהיינה.

דבר זה יתבע זרם מתמיד של אנשי-תחלופת. אך אפילו אנשי-תחלופת שקיבלו אימון קודם, יש למחר ולא מנס מחדש בהתאם לפרטי נהוג-הקרב המקובלים ביחידתם החדשה, ולהקנות להם בשלימות את מסורת-הקרב המושרשת שלה; שאם לא כן תפחת יעילותה כיחידה לוחמת. דיביוזיות הרגלים הראשונה של צבא ארה"ב פעלה תוך הישגים ניכרים בצפון-אפריקה. תשומת לב מיוחדת הוקדשה בה לאימונים של אנשי-תחלופת ולסיגולם לנוהג הדיביוזיה — מאחר שיעילות הקרב של אנשי-תחלופת אלה היתה משפיעה השפעה ממשית על קיום יעילות-הקרב של הדיביוזיה כולה. לצורך זה הוקם בפברואר 1943, בדרג העורפי של הדיביוזיה, מרכז אימונים דיביוזיוני

תשובות לשאלות בעמ' 72-73

- א. עזרה מידית לחבר שנפצע — ולמצוא עידוד בחבר-לקרב.
- ב. בארמת החולית משתמשים לעריכת תלחזה (נמוך ובתלי-בולט) מסביב לשוחה, באופן שיוגנו גם פניו וגם עורפו של הלוחם שבה.
- ד. אין עושים את החפירה בקו ישר כדי למנוע פגיעות, לאורך החפירה, ע"י רסיסי פגז או פצצה הנופלים לתוכה, וכדי למנוע אפשרות של אש מאנפלת מן האגף.
- ה. טיפוסית התחפורת הם כסדר פירוטם ברשימה.

- א. תוספת-העומק שב„שוחת-השועל“ לעומת „מחפורת אפים“ — מאפשרת גם לפעול מתוכה וגם להתחבא בה היטב; צורתה ועומקה מקטינים סיכויי הפגיעה ע"י רסיסי פגזים ופצצות וע"י קלעי רובים ומכ"י בסיום תעופתם — וכן קטנה הסכנה הן מאש הטנקים והן ממחצם.
- ב. כי ב„שוחת-השועל“ כזו מקום לשני אנשים, והדבר מאפשר לקיים אש יציבה ומתמדת יותר, לכוון מתוך השוחה, בעת ובעונה אחת, אש ליותר מעבר אחד (וע"י כך גם להתגונן מפני התקפה מאגף או מעורף), להגיש

סולל בונה בע"מ

מרכז קבלני

שלהסתדרות הכללית של העובדים העברים בארץ-ישראל

ח פ י ה

תיבת דאר 563

טלפון 4-4311

בנק הפועלים

בעדבון מוגבל

תל-אביב

ת.ד. 27

טלפון 4296-4297

הון המניות הנפרע ורזרבות

525.000 ל"א"

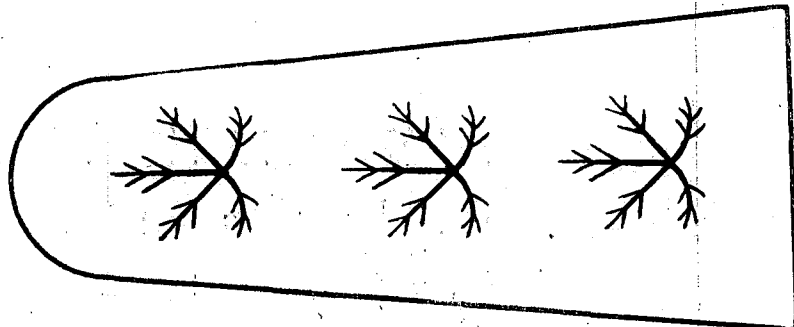
מנהל עסקי בנק

לכל ענפיהם

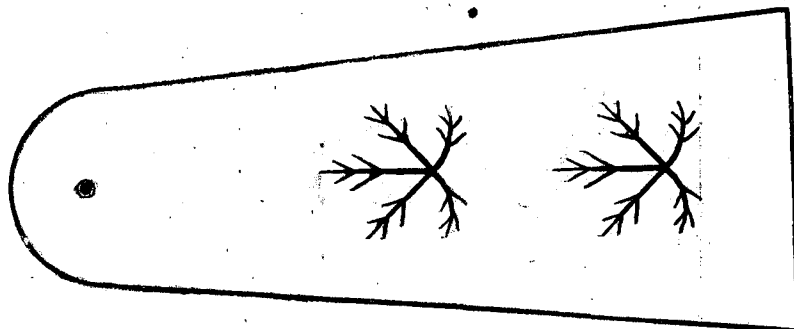
סימני הדרגות של הקצינים בצבא ההגנה לישראל

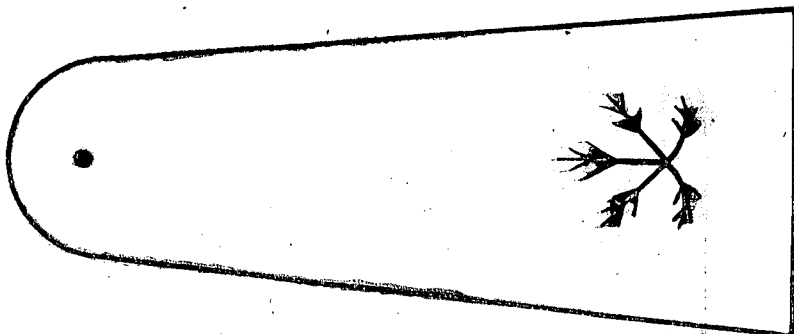
רב אלוף

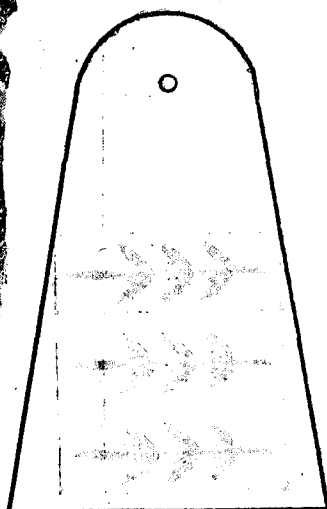
רב אלוף

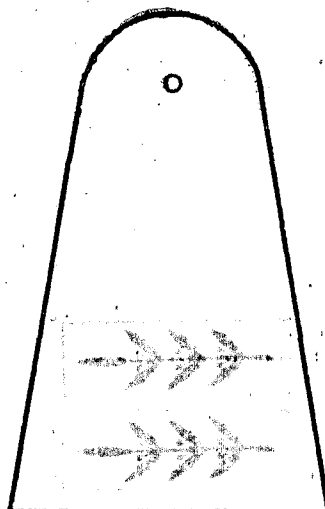
רב אלוף

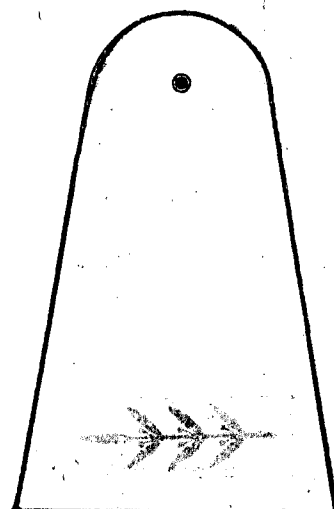
רב אלוף

רב אלוף

רב אלוף

רב אלוף